

Arrest

nr. 70 832 van 28 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. PELLENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, B. N. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 03/10/1988 te Grozny geboren. Eind jaren '90 vocht uw vader mee met de eenheid van commandant Gilayev tegen de Russische troepen. In 2004 werd Gilayev vermoord. Uw vader kreeg in datzelfde jaar amnestie. Eind mei of begin juni 2008 werd uw vader gearresteerd. In januari 2009 werd ook uw moeder opgepakt. In februari 2009 werd zij tot een gevangenisstraf van 8 jaar veroordeeld die ze momenteel in de regio Altay (Rusland) uitzit. Op 30/07/2010 werd u van bij u thuis door gemaskerde mannen meegenomen. U werd enkele dagen vastgehouden en kwam terug bij in het ziekenhuis waar u op 02/08/2010 opgenomen werd. Tijdens uw aanhouding werd u meermaals

geslagen en werd u onder druk gezet om een document te tekenen. U weigerde dit echter te doen. Op 17/08/2010 kon u het ziekenhuis verlaten. U dook hierna bij familieleden onder. Op 06/01/2011 werd uw vader tijdens zijn gevangenschap vermoord. U hoorde dit van uw oom. Vervolgens besliste uw oom dat u het land moest verlaten. In maart 2011 reisde u vanuit Grozny per auto naar Psedakh (Ingoesjetië). Van daaruit reisde u per auto door naar België waar u op 20/03/2011 aankwam. De dag nadien diende u er een asielaanvraag in. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: een toelatingsbewijs voor het vervoer van het lichaam van uw vader, het reglement voor het vervoer van doden, een overlijdensakte van uw vader, een medische attest, enkele brieven die uw moeder u schreef, uw geboorteakte, uw diploma en uw rijbewijs.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde vervolging vanwege de Russische autoriteiten te vrezen. Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongelooftwaardig maken.

Vooreerst werd een onaannemelijke mate van onwetendheid en vaagheid bij u vastgesteld over quasi alle elementen van uw vervolgingsrelaas. Zo bleef u betreffende de aanhouding van uw moeder in 2009 zeer vaag. U stelde enkel dat zij tot een gevangenisstraf van 8 jaar werd veroordeeld, u - nota bene als jurist (zie vragenlijst DVZ en CGVS p. 2) - wist opmerkelijk genoeg niet of dit door een rechtbank werd uitgesproken. Voor wat zij veroordeeld werd wist u ook niet te vertellen. U wist evenmin of zij tegen haar veroordeling in beroep is gegaan (CGVS p. 10, 14). Ook over uw eigen vervolging kon u weinig vertellen. U verklaarde dat u op 30/07/2010 werd meegenomen en werd vastgehouden. Door wie u werd meegenomen of waar u werd vastgehouden wist u echter niet te vertellen (CGVS p. 10). U hebt er verder geen idee van of u momenteel van iets wordt beschuldigd of door de Russische autoriteiten wordt gezocht (CGVS p. 14, 5). Tijdens uw vasthouding werd u van niets beschuldigd, maar u werd wel onder druk gezet om een document te tekenen. Welke document dit dan wel was of over wat dit document handelde wist u echter niet te vertellen (CGVS p. 11). Ook stelde u dat uw vader omwille van zijn lidmaatschap bij de eenheid van Gilayev in 2008 werd opgesloten in de gevangenis (CGVS p. 9). U weet echter wederom niet of uw vader door een rechtbank veroordeeld werd. U hebt er evenmin enig idee van waarom hij pas in 2008 werd opgepakt terwijl zijn activiteiten als lid van de eenheid van Gilayev reeds van eind jaren '90 dateren. Bovendien was u ook over de eenheid van Gilayev zelf zeer vaag en onwetend. U stelde dat uw moeder u had verteld - u weet niet van wie zij dat had gehoord - dat alle leden van de eenheid van Gilayev werden vermoord. Wanneer zij vermoord werden wist u dan weer niet te zeggen. Wie die personen waren kon u evenmin zeggen. U wist enkel dat Gilayev in 2004 werd vermoord. Over de omstandigheden waarin hij werd vermoord kon u dan weer niets vertellen (CGVS p. 8-10). Het is bijzonder merkwaardig, en komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet ten goede, dat u een dergelijke onwetendheid aan de dag legt over deze ingrijpende gebeurtenissen met een enorme impact op het leven van u en uw ouders.

In het licht van dergelijke onwetendheid kan redelijkerwijs verwacht worden dat men afdoende inspanningen levert om zich zo goed mogelijk over zijn vervolgingsproblemen en die van uw naaste verwanten te informeren. U liet echter na om dit te doen. Ondanks het feit dat u van uw grootmoeder hoorde dat de veroordeling van uw moeder met de vervolgingsproblemen van uw vader hadden te maken, hebt u haar nooit gevraagd waarom uw vader werd vastgehouden. Dit is weinig aannemelijk daar dit de enige informatie was dat ze aan u over de vervolging van uw moeder gaf. U had verder aan niemand anders gevraagd naar de redenen waarom uw moeder werd vastgehouden. Aan uw oom hebt u evenmin meer informatie gevraagd over de redenen waarom uw vader werd vastgehouden (CGVS p. 13). Niettemin blijkt uit uw verklaringen dat u denkt dat uw oom meer informatie

had over de vervolgingen waarvan u en uw ouders het slachtoffer werden (CGVS p. 12). U stelde namelijk dat uw oom had beslist dat u het land diende te verlaten en dat hij zich daarvoor op iets baseerde. Op wat hij zich baseerde om zo'n ingrijpende beslissing voor u te nemen wist u echter niet te vertellen. Sterker nog, u heeft het hem zelfs nooit gevraagd (CGVS p. 12). Er kan ten slotte op gewezen worden dat u evenmin ooit naar een mensenrechtenorganisatie bent gestapt om te proberen meer informatie te verkrijgen over de vervolgingen waar uw familie het slachtoffer van werd (CGVS p. 13). Een dergelijk gedrag duidt op een gebrek aan interesse dat niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor op ernstige wijze ondermijnd.

Ook moet worden vastgesteld dat u wat betreft de problemen die uw ouders kenden geen enkel objectief bewijsstuk kan voorleggen. Zo heeft u geen stukken die aantonen dat uw vader einde de jaren '90 een rebel was die in 2004 amnestie kreeg, noch dat uw vader sinds 2008 was gearresteerd, noch dat uw moeder in 2009 tot een gevangenisstraf van 8 jaar werd veroordeeld. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit toch gelet op de ernst van deze voorvallen redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas bijkomend aan.

Ten slotte legde u bedrieglijke verklaringen betreffende uw reisroute af. U verklaarde immers met de auto naar België te hebben gereisd. U weet echter niet met welke identiteitsdocumenten u hebt gereisd en verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een internationaal paspoort. U hebt er evenmin enig idee van of u onderweg een grenscontrole tegenkwam. Voorts had u geen enkele afspraak met de passeur gemaakt over wat te doen bij een eventuele grenscontrole (CGVS p. 8). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het sico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en niet weet met welke identiteitsdocumenten u reisde, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u moedwillig informatie met betrekking tot uw ware reisweg achterhoudt, en dat u aldus legaal met uw internationaal paspoort reisde en voor de Belgische asielinstanties uw Russisch paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrok, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw geboorteakte, uw diploma en uw rijbewijs bevatten louter persoonlijke gegevens maar geven

geen informatie over uw asielmotieven. De toelating voor het vervoer van het lijk van uw vader kan louter aantonen dat uw oom K. R. (...) de toelating kreeg om het lichaam van zijn broer R. (...) te vervoeren. Het geeft evenwel geen informatie over de door u beweerde omstandigheden waarin uw vader is gestorven, aangezien er enkel wordt vermeld dat hij aan een longontsteking zou zijn overleden (CGVS p. 5-6). Het reglement voor het vervoer van doden dateert van 2007 waardoor het op geen enkele wijze aan de dood van uw vader kan worden gelinkt. Hij stierf immers in 2011 (CGVS p. 6). Daar de overlijdensakte geen informatie bevat betreffende de omstandigheden van het overlijden van uw vader kan het document op zichzelf niet aan uw asielmotieven worden gelinkt (CGVS p. 6). In het door u aangebrachte medisch document wordt vermeld dat u door gemaskerde mannen werd ontvoerd, vastgehouden en mishandeld. Deze oorzaak van de vastgestelde diagnose is echter enkel gebaseerd op uw verklaringen en kan dus bezwaarlijk als een bron van objectieve informatie worden beschouwd. Voorts verklaarde u geheugenproblemen te kennen. Echter bevat het enige door u neergelegde medische attest geen enkele verwijzing naar eventuele geheugenproblemen en legt u ook geen andere attestatie neer die uw geheugenproblemen kunnen staven. Uw loutere beweringen volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt, zijn geenszins van die aard dat het de afwezigheid van objectieve bewijsstukken, noch de voormelde tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, noch uw gebrek aan interesse in de nasleep van uw problemen, noch uw ongeloofwaardige reisroute, kunnen verklaren. Bovendien mag er van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou invoeren om zijn psychologische problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u echter nagelaten heeft om te doen. De brieven van uw moeder zijn niet van die aard dat ze uw geloofwaardigheid kunnen herstellen. Vooreerst kan niet worden achterhaald dat de brieven wel degelijk door uw moeder werden geschreven. Daarnaast verklaarde u dat de brieven geen enkele informatie over haar vervolgingsproblemen noch over deze van u of uw vader bevatten. Ten slotte kon u niet vertellen hoe men kan weten of de brieven die vanuit de gevangenis zouden zijn verstuurd effectief van daaruit werden verstuurd. De enveloppen bevatten immers geen duidelijke verwijzing naar de gevangenis. Het afzenderadres bevat immers afkortingen die ook u niet kon plaatsen (CGVS p. 7, 13-14).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 57/6, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. In een tweede en een derde middel haalt verzoekende partij respectievelijk de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht.

De Raad oordeelt dat ingevolge de onderlinge verwevenheid voormelde middelen gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze het voormelde artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.4. Waar verzoekende partij opwerpt dat zij *“niet in staat werd gesteld zich te verdedigen tegen de argumenten en de bijkomende informatie die het CGVS aanhaalt”*, wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). *In casu* blijkt dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal gedurende bijna drie uur werd gehoord op 29 juni 2011 (administratief dossier, stuk 4). Derhalve heeft verzoekende partij de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen. Er bestaat daarenboven evenmin een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekende partij niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De stukken met betrekking tot de door verwerende partij gebruikte informatie bevinden zich in het administratieve dossier (stuk 16) en verzoekende partij had gebruik makend van haar inzagerecht de mogelijkheid kennis te nemen van de inhoud van deze informatie. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekende partij vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052).

2.2.5. Waar verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing nauwelijks is gemotiveerd, stelt de Raad vast dat dit argument feitelijke grondslag mist. Uit een correcte lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij op uitgebreide wijze motiveert waarom aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij duidt evenmin aan welke gegevens door verwerende partij niet in overweging zouden zijn genomen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partij voormelde uitgebreide motivering ongemoeid laat waardoor desbetreffende motieven als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.6. Het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas verhindert terecht verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”* Desbetreffend beperkt verzoekende partij haar verweer door te verwijzen naar twee persberichten – evenwel zonder weergave van de bron waardoor de juistheid ervan door de Raad niet kan worden gecontroleerd – waarin melding wordt gedaan van twee aanslagen in Grozny waarbij bij het eerste voorval vijf politieagenten, een verantwoordelijke van het ministerie van Noodgevallen en een burger werden gedood en in het tweede geval vier politiemensen en een burger de dood vonden. Voormelde berichtgeving bevestigt onderhavige motivering van verwerende partij waarin zij stelt dat de gevechtshandelingen vooral *“kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime”* betreffen en waarbij het aantal burgerslachtoffers beperkt is. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt (administratief dossier, stuk 16, deel 1) niet correct zou zijn. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT